

Arrest

**nr. 121 774 van 28 maart 2014
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 18 juli 2013 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 juni 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 18 februari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat O. GRAMY verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 1 januari 2013 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna : de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 14 juni 2013 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris tot de onontvankelijkheid van deze aanvraag. Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de gegrondheid

2.1. In hun synthesememorie voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Verder voeren zij de schending aan van *“het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur”*.

Verzoekende partijen betogen als volgt :

“In overweging dat in zijn nota met opmerkingen, de Belgische Staat merkt op da de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geheel terecht en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid oordeelde dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard ;

Dat mijn verzoeker deze verklaring wenst te betwisten ;

In overweging dat mijn verzoekers beschouwen dat de motivatie van de beslissing die hen betekend werd niet geldig is ;

Dat mijn verzoekers beschouwen dat in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis, het hen behoort het bestaan van buitengewone omstandigheden te tonen, die de terugkeer naar het land van herkomst, om een nieuwe aanvraag geldig te kunnen indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post moeilijk maken ;

Dat mijn verzoekers problemen van medische orde aangehaald hebben die rechtvaardigen dat hun aanvraag vanaf het Belgische grondgebied ingediend zou worden en hebben ook humanitaire redenen aangehaald in, het kader van hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis ;

Dat mijn verzoekers nochtans aangeduid hebben, in het kader van hun aanvraag om machtiging tot verblijf dat mijn verzoekster leed aan een aandoening van psychiatrische aard die een aangepaste medische behandeling noodzakelijk maakt ;

Dat deze elementen door mijn verzoekers aangehaald werden, niet om een verblijfstitel voor medische redenen te bekomen maar om het bestaan van buitengewone omstandigheden te rechtvaardigen, die de terugkeer naar het land van herkomst, om er een verblijfstitel op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 te vragen, heel moeilijk maken ;

Dat uw Raad ook zeker zal vaststellen dat tegenpartij de aanvraag om machtiging tot verblijf van mijn verzoekers weigert, beschouwend dat de medische redenen geen buitengewone omstandigheden kunnen rechtvaardigen, maar het geheel van de andere elementen, dat aangevoerd werden op titel van buitengewone omstandigheden om een machtiging tot verblijf vanaf het Belgische grondgebied te bekomen, absoluut niet in overweging neemt ;

Dat zodoende, tegenpartij het beginsel van behoorlijk bestuur geschonden heeft en de beslissing die aan mijn verzoekers betekend werd, niet geldig gemotiveerd heeft ;”

2.2. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.”* Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

Voor wat betreft de ingeroepen schending van *“het beginsel van behoorlijk bestuur”* wijst de Raad erop dat er meerdere beginselen van behoorlijk bestuur zijn. Het is aan de verzoekende partijen om te verduidelijken welk beginsel van behoorlijk bestuur zij geschonden achten. Het komt niet aan de Raad toe om uit de uiteenzetting van de verzoekende partijen te gaan distilleren welk beginsel van behoorlijk bestuur zij precies geschonden achten. Het middel is dan ook onontvankelijk in zoverre de verzoekende partijen zich beroepen op de schending van *“het beginsel van behoorlijk bestuur”*.

2.3. De in de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de

beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen.

Zo verwijst de bestreden beslissing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en motiveert zij dat verzoekende partijen geen buitengewone omstandigheden hebben aangetoond die hen verhinderen de aanvraag in het buitenland in te dienen. Verder wordt uiteengezet waarom dit zo is.

Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Waar de verzoekende partijen inhoudelijke argumenten ontwikkelen tegen de bestreden beslissing, voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.4. In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De

aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

2.5. In casu heeft de verwerende partij de aanvraag van verzoekende partijen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard omwille van de vaststelling dat verzoekende partijen niet hebben aangetoond dat er buitengewone omstandigheden zijn.

2.6. In hun aanvraag van 1 januari 2013 hebben verzoekende partijen het volgende aangevoerd als buitengewone omstandigheden:

- Lopende asielprocedure.

- Lopende 9ter procedure en medische behandeling van eerste verzoekster (verwijzing naar de psychiatrische en psychologische opvolging, medicatie, verergering van de symptomen). Op basis hiervan werd een nieuwe medische regularisatieaanvraag ingediend die nog lopende is. Een terugkeer naar Armenië is dan ook onmogelijk. Verder wordt verwezen naar het standaard medisch getuigschrift van 12 oktober 2012 en naar rapporten waaruit moet blijken dat zij geen toegang zal hebben tot medische zorgen in Armenië. Een terugkeer zou de lichamelijke en mentale gezondheidszorg in gedrang brengen en een schending van artikel 3 EVRM opleveren.

2.7. Met hun betoog tonen verzoekende partijen niet aan dat elementen die zij in hun aanvraag aanvoerden als buitengewone omstandigheden, door de verwerende partij zouden zijn veronachtzaamd bij de beoordeling van deze aanvraag. Zij beperken zich in hun synthesememorie tot een blote en niet geconcretiseerde stelling dienaangaande. Immers oordeelde de verwerende partij dat de asielprocedure werd afgesloten met een negatieve beslissing, hetgeen strookt met de gegevens uit het administratief dossier waaruit blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 28 september 2012 heeft beslist tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en het beroep hiertegen verworpen werd met 's Raads arrest nr. 103 390 van 24 mei 2013 en voorts dat ook de medische regularisatieaanvragen van eerste verzoekster werden afgesloten waarbij de laatste aanvraag werd afgesloten op 17 januari 2013. Verder motiveert de gemachtigde :

“De aanvraag 9bis is echter geen beroep tegen reeds eerder genomen beslissingen in het kader van de procedure 9ter. De wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 maakt duidelijk een onderscheid tussen twee verschillende procedures : aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven. Het staat betrokkene echter vrij een nieuwe aanvraag op basis van art. 9ter in te dienen indien zij over nieuwe overtuigende stukken zou beschikken zoals bepaald in art 7§1 van het KB van 17/05/2007 (BS 31/05/2007) tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15/09/2006 : via aangetekend schrijven bij de Sectie 9ter van de Dienst Humanitaire Regularisaties, Dienst Vreemdelingenzaken, Antwerpsesteenweg 59B te 1000 Brussel. Wat de reeds eerder ingediende aanvragen 9ter betreft, kwam de dienst 9ter na grondig onderzoek tot de bevinding dat de behandeling in Armenië wel degelijk beschikbaar is, dat betrokkene kan reizen en dat er geen actuele medische noodzaak tot mantelzorg blijkt. De dienst 9ter verwees naar het feit dat de ziekte is opgenomen in de lijst van gratis zorgen, zowel wat medicatie betreft, als voor de behandeling en opvolging door een (gespecialiseerde) arts. De dienst 9ter verwees ook naar de mogelijke opvang door het waarschijnlijke netwerk van familie, vrienden en kennissen nog steeds aanwezig in het land van herkomst. De dienst 9ter verwees ook naar het REAB-programma. Betrokkenen kunnen hulp krijgen als zij zich inschrijven in het vrijwillige terugkeerprogramma.

Dat (...) en (...) gediscrimineerd zouden worden in het land van herkomst, is een loutere bewering. Het is aan betrokkenen om aan te tonen dat zij persoonlijk zullen gediscrimineerd worden omwille van het feit dat zij vrouwen zijn. Betrokkenen hadden dit element kunnen inroepen tijdens hun asielinterview. Bovendien tonen betrokkenen met deze bewering niet aan dat het bijzonder moeilijk of zelfs onmogelijk zou zijn om de aanvraag voor het verkrijgen van een verblijfsmachtiging in te dienen via de Belgische ambassade te Moskou of door een visumaanvraag in te dienen per koerier (expreskoerier) via het visumcentrum. ”

De Raad stelt verder vast dat verzoekende partijen met hun uiteenzetting inzake de medische problematiek niet aantonen dat voormelde motivering in de bestreden beslissing foutief of kennelijk onredelijk zou zijn. Zij betwisten geenszins dat deze medische problematiek tot tweemaal toe werd onderzocht door de bevoegde dienst van de Dienst Vreemdelingenzaken die tot het oordeel kwam dat de medische aandoening kan worden behandeld in het land van herkomst.

De verwerende partij wijst voorts terecht op het bepaalde van artikel 9bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet, dat stelt :

“Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard:

(..)

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.”

Evenmin tonen zij met hun uiteenzetting aan dat het kennelijk onredelijk is van de gemachtigde om te oordelen dat, zo zij werkelijk nieuwe elementen hebben die een ander licht op deze beoordeling van de medische aandoening kunnen werpen, zij de mogelijkheid hebben een nieuwe aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in te dienen.

Gelet op de gegevens die de zaak van de verzoekende partijen kenmerken, tonen zij niet aan dat de medische aandoening van de eerste verzoekster hen verhindert hun verblijfsaanvraag vanuit het land van herkomst in te dienen.

2.8. Met hun betoog maken de verzoekende partijen geen schending van de door hen aangehaalde bepalingen aannemelijk.

2.9. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend veertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER